

فصلنامه تحقیقات جدید در علوم انسانی

Human Sciences Research Journal

دوره جدید، شماره نوزدهم، تابستان ۱۳۹۸، صص ۶۲-۴۵، New Period, No 19, 2019, P 45-62

ISSN (2476-7018)

شماره شاپا (۷۰۱۸-۲۴۷۶)

نقش و تاثیر دولتها در ايجاد و تخریب سرمایه اجتماعی

حبیب اله فدوی

دانشجوی دکتری علوم سیاسی دانشگاه علامه طباطبائی (ره). ایران

hfadavi93@gmail.com

چکیده

سرمایه اجتماعی امروزه سنگ بنای جامعه‌ی مرفه و دولت کارآمد است و در سایه‌ی حفظ، تقویت و انباشت این منبع ارزشمند است که جامعه می‌تواند از دستاوردهای توسعه و حکمرانی خوب بهره‌مند شوند. از این رو، سرمایه اجتماعی نقش قابل ملاحظه‌ای در بهبود عملکرد دولتها دارد، همچنان که عامل بنیادی در توسعه اقتصادی نیز هست. جوامع بهره‌مند از سطوح بالاتر ذخیره سرمایه اجتماعی، از دستاوردهای توسعه‌ای بهتر و حکومت کارآمدتری بهره‌مند خواهند شد. بنابراین در صورت تحلیل رفتن چنین منبع ارزشمندی در جامعه، حکمرانی خوب و توسعه اقتصادی نیز عقیم خواهد شد. اکنون سوال این است که چنین سرمایه‌ای چگونه انباشته می‌شود و در صورت وجود چگونه تحلیل خواهد رفت. عوامل مختلفی می‌توانند به ایجاد و یا تخریب سرمایه اجتماعی کمک کنند. دولتها از یک سو می‌توانند از طریق بهسازی فردی، اجتماعی و نهادی و نیز تدارک محیط اجتماعی اعتمادزا، زمینه ایجاد سرمایه اجتماعی را فراهم آورد و از سوی دیگر با تضعیف منابع سازنده سرمایه اجتماعی به تخریب آن کمک کنند. روش تحقیق در این پژوهش کیفی (توصیفی-تحلیلی) و ابزار گردآوری داده‌ها منابع کتابخانه‌ای و اینترنتی است.

واژه‌های کلیدی: سرمایه اجتماعی، دولت کارآمد، حکمرانی خوب، توسعه اقتصادی

مقدمه

معمولاً اقتصاددانان در پاسخ به پرسش‌هایی چون: چرا برخی ملت‌ها توسعه پیدا کرده اند و برخی دیگر از دستیابی به آن بازمانده اند؟ چرا برخی از آنها توسعه یافته تر از بقیه هستند؟ و چرا توسعه یافتگی در بعضی جوامع در بردارنده هزینه‌های فرصتی و اجتماعی هنگفتی بوده است؟، روی دو عامل میزان منابع (مادی و انسانی) در دسترس ملت‌ها و نیز نحوه مدیریت آن منابع تمرکز می‌کنند. تاریخ اقتصادی توسعه یافتگی کشورها نشان می‌دهد که میزان منابع در اختیار هر ملت، محدودیت چندان اساسی برای شکوفایی و آبادانی آن سرزمین ایجاد نمی‌کند. به عنوان نمونه، به رغم بهره‌مندی بسیاری از کشورهای آسیایی، آفریقایی و آمریکای لاتین از موهبت‌های طبیعی چون نفت و گاز، معادن، اقلیم خوب و غیره و نیز انسان‌های سخت‌کوش کمتر توسعه یافته‌اند و چندان از بروندادهای مثبت این منابع منتفع نشده‌اند. حتی در برخی از این کشورها مواهب مزبور به بلای جان آنها نیز تبدیل شده است. بنابراین، به نظر می‌رسد این نحوه مدیریت منابع در اختیار هر ملت است که می‌تواند برای اعضای آن رفاه و بهروزی به ارمغان بیاورد، نحوه مدیریت منابع در اختیار نیز به دو عامل بنیادی مرتبط به هم بستگی دارد: نهادها و سرمایه اجتماعی. کارل برونر خاطر نشان می‌کند که نحوه مدیریت منابع در دسترس یک ملت به کیفیت نهادها و ساختار انگیزشی هدایت‌کننده منابع مزبور بستگی دارد. در عین حال کشورهایی که سبب نهادی مشابهی داشته‌اند، سطح توسعه یکسانی را تجربه نموده‌اند. همچنین کشورهایی دارای سطوح نسبتاً یکسان توسعه یافتگی، لزوماً از نهادهای مشابهی بهره‌مند نبوده‌اند. در واقع، کارایی مدیریت منابع در هر جامعه‌ای مستلزم سطح قابل قبولی از سرمایه اجتماعی است. از سوی دیگر یکی از ساز و کارهای مسلط مدیریت منابع به ویژه در کشورهای کم توسعه یافته، دولت است. بنابراین وجود دولت دوستدار سرمایه اجتماعی و سازگار با آن برای شکوفایی و آبادانی جامعه اساسی خواهد بود. سرمایه اجتماعی در عین تاثیرگذاری بر عملکرد دولت‌ها، قویاً از عملکرد آن متاثر می‌شود. بنابراین هر اقدام دولت، سرمایه اجتماعی را می‌تواند به گونه‌ای مثبت یا منفی تحت تاثیر قرار دهد. نظر به اهمیت سرمایه اجتماعی در توسعه یک کشور، بررسی نقش دولت‌ها در ایجاد یا تخریب آن از اهمیت اساسی برخوردار خواهد بود. بر این اساس، این مقاله در پی آن است تا علاوه بر بررسی تاثیر سرمایه اجتماعی بر عملکرد دولت‌ها، نقش دولت‌ها را نیز در ایجاد و تخریب سرمایه اجتماعی تحلیل کند.

تعریف سرمایه اجتماعی از نگاه صاحب نظران

سرمایه اجتماعی واژه‌ای است که در سال‌های نه چندان دور وارد حوزه علوم اجتماعی و اقتصادی شد و از این منظر دریچه تازه‌ای را در تحلیل و علت‌یابی مسائل اجتماعی و اقتصادی گشوده است. در این زمینه مطالعات وسیعی توسط صاحب نظران و دانشمندان این علوم صورت گرفته و نظریه پردازانی همچون جین جاکوب (۱۹۶۱)، لوری (۱۹۷۰)، بن پرات (۱۹۸۰)، ویلیامسن (۱۹۸۱)، بیکر (۱۹۸۳)، جیمز کلنن (۱۹۶۶)،

رابرت پانتام (۱۹۷۰)، پی‌بوردیو (۱۹۸۰)، فوکویاما (۱۹۹۰) تعاریف متعددی از سرمایه اجتماعی ارائه کرده‌اند.

گلن لوری، سرمایه اجتماعی را مجموع منابعی می‌داند که ذات روابط خانوادگی و در سازمان اجتماعی جامعه وجود دارد و برای رشد شناختی یا اجتماعی کودک یا جوان سودمند است (کلمن، ۱۳۷۷: ۴۵۹). بن پرات در تعریف سرمایه اجتماعی روابط بین افراد یک خانواده، گروهی از دوستان یا شرکای یک شرکت را به صورت رابطه **f** و به بررسی اثرات این رابطه بر مبادلات اقتصادی می‌پردازند. ویلیامسن و بیکر که به دنبال مطالعات بن پرات در پی بررسی شیوه اثرگذاری یک سازمان اجتماعی بر عملکرد نهادهای اقتصادی بوده‌اند، مجموعه‌ای از مطالعات را پایه‌گذاری کرده‌اند که اقتصاد نهادی نام گرفته است. بیکر نشان داده است که چگونه روابط میان سوداگران در بازار فوق‌العاده عقلانی شده بررسی تجاری شیکاگو توسعه می‌یابد، حفظ می‌شود و بر فعالیت داد و ستد تأثیر می‌گذارد (همان، ۴۶۱).

جیمز جاکوب در کتاب مرگ و زندگی شهرهای بزرگ آمریکایی، سرمایه اجتماعی را شبکه‌های اجتماعی فشرده‌ای می‌داند که در محدوده‌های قدیمی شهری در ارتباط با حفظ نظافت، عدم وجود جرم و جنایت خیابانی و دیگر تصمیمات در مورد بهبود کیفیت زندگی در مقایسه با عوامل نهادهای رسمی مانند نیروی حفاظتی پلیس، مسئولیت بیشتری از خود نشان می‌دهند، یک مثال عینی این تعریف در دنیای امروزه می‌توان در تشکل‌های غیردولتی حمایت از محیط زیست یافت، این شبکه اجتماعی بعضاً نیروهای قدرتمندی را به صورت **Ngo** ها به وجود می‌آورد که حتی در حمایت از محیط زیست موجب توقف پروژه‌های عمرانی دولت نیز می‌شوند.

از نظر پی‌بوردیو، سرمایه اجتماعی حاصل جمع منابع بالقوه و بالفعلی است که نتیجه مالکیت شبکه بادوامی از روابط کمابیش نهادینه شد. آشنایی و شناخت متقابل بین افراد یا به بیان دیگر عضویت در گروه است، شبکه‌ای که هر یک از اعضا خود را از پشتیبانی سرمایه جمعی برخوردار می‌کند و آنان را مستحق اعتبار می‌سازد. البته سرمایه اجتماعی مستلزم شرایطی به مراتب بیش از وجود صرف شبکه پیوندها می‌باشد. کلمن از واژگان مختلفی برای سرمایه اجتماعی کمک گرفت. وی مفهوم سرمایه اجتماعی را از ابعاد مختلف بررسی کرد. کلمن برای تعریف سرمایه اجتماعی از نقش کارکرد آن کمک گرفت و تعریفی کارکردی از سرمایه اجتماعی ارائه می‌دهد و نه تعریفی ماهوی. بر این اساس سرمایه اجتماعی شی واحد نیست بلکه انواع چیزهای گوناگونی است که دو ویژگی مشترک دارند: همه آنها شامل جنبه‌ای از یک ساخت اجتماعی هستند و کنش‌های معین افرادی که در درون ساختار هستند تسهیل می‌کنند. سرمایه اجتماعی مانند شکل‌های دیگر سرمایه مولد است و دستیابی به هدف‌های معینی را که در نبودن آن دست یافتنی نخواهد بود، امکان‌پذیر می‌سازد. سرمایه اجتماعی مانند سرمایه فیزیکی و انسانی کاملاً تعویض‌پذیر نیست اما نسبت به فعالیت‌های خصوصی تعویض‌پذیر است. شکل معینی از سرمایه اجتماعی که در

تسهیل کنش‌های معینی ارزشمند است ممکن است برای کنش‌های دیگر بی فایده یا حتی زیانمند باشد، سرمایه اجتماعی نه در افراد و نه در ابزار فیزیکی تولید قرار دارد (کلمن، ۱۳۷۷: ۴۶۲).

بنابراین از نظر کلمن صنایع اجتماعی شامل یک چارچوب اقتصادی است که موجب تسهیل روابط میان افراد درون این چارچوب قرار می‌گیرد به گونه‌ای که فقدان آن ممکن است در دستیابی به هدف معین هزینه‌ای بیشتر به افراد آن جامعه تحمیل کنند (همان، ۴۶۴).

از نظر پانتام، سرمایه اجتماعی آن دستی از ویژگی‌های زندگی اجتماعی، شبکه‌ها، هنجارها و اعتماد است که مشارکت کنندگان را قادر می‌سازد تا به شیوه‌ای موثرتر اهداف مشترک خود را تعقیب نمایند (جان فیلد، ۱۳۸۶: ۵۵).

پانتام بین دو شکل اولیه سرمایه اجتماعی تمایز قائل می‌شود که عبارت است از: سرمایه اجتماعی ارتباط دهنده (جامع) و سرمایه اجتماعی درون گروهی (انحصاری). سرمایه اجتماعی ارتباط دهنده، افراد متعلق به تقسیمات اجتماعی متنوع را گرد هم می‌آورد و سرمایه اجتماعی درون گروهی، هویت‌های انحصاری را تقویت کرده و باعث حفظ همگنی می‌شود (همان، ۵۶).

فوکویاما سرمایه اجتماعی را مجموعه‌ای از هنجارهای موجود در سیستم‌های اجتماعی می‌داند که موجب ارتقای سطح همکاری اعضای آن جامعه شده و موجب پایین آمدن هزینه‌های تبادلات و ارتباطات می‌گردد (فوکویاما، ۱۹۹۹).

فوکویاما سرمایه اجتماعی را به عنوان یک پدیده جامعه‌شناختی مورد توجه قرار می‌دهد. به نظر او سرمایه اجتماعی با شعاع اعتماد، ارتباط تنگاتنگی دارد هر چه قدر شعاع اعتماد در یک گروه اجتماعی گسترده‌تر باشد، سرمایه اجتماعی نیز زیاد خواهد بود و به تبعیت از آن میزان همکاری و اعتماد متقابل اعضای گروه افزایش خواهد یافت (همان).

آنچه از تعریف متعدد سرمایه اجتماعی بر می‌آید این است که این مفهوم دربردارنده مفاهیمی همچون اعتماد، همکاری و روابط متقابل بین اعضای یک گروه بوده به نحوی که گروه به سمت دستیابی به هدفی که بر مبنای ارزش‌ها و معیار رایج در جامعه مثبت تلقی شود، هدایت می‌کند. از آنچه از این تعریف استنباط می‌شود این است که هر چند ممکن است سرمایه اجتماعی به دلیل تقویت نیروهای جاذبه بین اعضای یک گروه و نیروهای دافعه بین گروه‌های متفاوت لزوماً عامل مثبتی در یک جامعه بشمار نیاید، ولی قطعاً برای پیشبرد و سهولت در عملکرد اقتصادی، اجتماعی آنها جامعه یک عامل ضروری به شمار می‌رود، بنابراین میزان سرمایه اجتماعی در یک جامعه می‌تواند نشان دهنده‌ی شکاف موجود بین آن جامعه با یک جامعه برخوردار از یک نظام دموکراسی با حداکثر کارایی در نظام اقتصادی اجتماعی باشد.

نقش سرمایه اجتماعی در عملکرد و کارکرد دولت

بقاء نظم اجتماعی، حاصل رضایتمندی شهروندان و گروه هاست و یکی از زمینه‌های این رضایت مندی، شبکه‌های اجتماعی قوی و برآمده از فرآیند مستمر، نهادمند و برخاسته از بطن جامعه است که می‌توان آنها را در چهره سرمایه اجتماعی قوی متجسم کرد. تأثیرگذاری سیاست‌های اتخاذ شده از جانب حکومت‌ها، نیازمند همکاری و حمایت شهروندان است. برای ارتقاء عمق و دامنه مشارکت مردم، بسیاری از سیاست‌گذاران تلاش می‌کنند سیاست‌های اتخاذ شده را به عنوان تدابیری که وجهی از اجتماع است، بنمایانند. سرمایه اجتماعی یا مولفه‌های آن همچون شبکه‌ها، هنجارها و اعتماد، تسهیل‌کننده کنش و همکاری جمعی برای نفع‌های چندجانبه است (Hawdon & Ryan, 2009: 526). افزایش اعتماد سیاسی و مشروعیت، سبب افزایش حمایت شهروندان از سیاست‌های اعمالی و عمل کردن آنها طبق قانون می‌شود. شبکه‌های مشارکتی، موجب غنای سرمایه اجتماعی و تعمیق آن می‌شوند و سرمایه اجتماعی، تقویت باورمندی درونی متکی بر روحیه جمعی را به دنبال دارد که ثمره آن، جلوگیری از ذره شدن افراد است. در ادامه به شیوه‌های مختلف تأثیرگذاری سرمایه اجتماعی بر عملکرد و کارکرد دولت‌ها اشاره خواهیم نمود.

۱. یکپارچگی ملی

توسعه، پیشرفت، عمران و آبادانی، نتیجه عقلانیت، هماهنگی، ثبات، آرامش، برنامه‌ریزی و مدیریت کارگزاران بوده و به طور دسته جمعی امکان‌پذیر است. در جامعه بیمار شاهد بی‌اعتمادی، تلاش صرفاً در جهت نفع شخصی، افزایش جرم و جنایت و مواردی از این قبیل خواهیم بود. در واقع، مردم برای بی‌اعتمادی دلیل خوبی دارند و جامعه به سمت نهادینه شدن این امر پیش می‌رود. از جمله عللی که سبب خدشه دار شدن یکپارچگی ملی می‌شود، می‌توان به تبعیض قومی آشناپروری، فروپاشی نهاد خانواده، اختلافات مذهبی، قانون‌گریزی، افزایش جنایت، آدم‌کشی و فقر اشاره کرد که همه این موارد، ناشی از کمبود سرمایه اجتماعی است. همبستگی‌ای که به بیان امیل دورکیم در جوامع سنتی از نوع مکانیکی یا مکانی بود در جوامع مدرن تبدیل به همبستگی ارگانیکی یا ارگانی شده که ناشی از تقسیم کار جدید است. پیامد این همبستگی جدید، فاصله گرفتن انسان‌ها از یکدیگر و تقویت روحیه بی‌تفاوتی است. از این رو، اتخاذ تدابیری مناسب با روح مدرن حاکم در جهت همگرایی انسان‌ها و بازگرداندن انسان‌ها به به جامعه و منفعت جمعی که سبب همبستگی و یکپارچگی ملی شود، ضروری است. در نظام‌های دموکراتیک، سرمایه اجتماعی به ثبات و نظم یا به حفظ همبستگی اجتماعی یاری می‌رساند. علقه‌های اجتماعی، اعتماد و سرمایه‌های اجتماعی، از طریق کمیت و کیفیت مشارکت سیاسی شهروندان به یکپارچگی ملی کمک می‌کنند. نبود اعتماد به دیگران، چگالی یکپارچگی ملی را کاهش می‌دهد، زیرا

مانع شرکت و فعالیت افراد در نهادها و سازمان ها شده و کاهش کنش گری جمعی سازمان یافته، بی ثباتی و بحران اجتماعی و سیاسی را به همراه خواهد داشت.

۲. کاهش دشواری‌های سیاسی و اقتصادی

هر چه روابط افراد در شبکه‌ها نزدیک تر و افقی باشد درگیر شدن مدنی افراد به طور فزاینده افزایش خواهد یافت و در واقع، باورمندی درونی شهروندان شکل خواهد گرفت. سرمایه اجتماعی، ماده خام جامعه مدنی و پدیده ای از پایین به بالاست. باورمندی درونی شهروندان به نهادهای دموکراتیک و پویای شهروندان در چارچوب انجمن‌ها و نهادهای مدنی گوناگون، ضرورت شکل گیری سرمایه اجتماعی است. ریچارد رز، حکومت‌های با جوامع مدنی را به جامعه ساعت شنی تشبیه می کند. جامعه ای که با زندگی مترکم در پایین، یعنی با تعامل شبکه اطلاعاتی قوی بین دوستان، خویشاوندان و دیگر گروه‌های چهره به چهره مشخص می شود و در قسمت بالای جامعه، ساعت شنی زندگی سیاسی قرار دارد که در آن، نخبگان برای کسب قدرت، ثروت و اعتبار با هم رقابت می کنند. ذره گونه شدن افراد نتیجه فقدان شبکه های تعاملاتی و ضعف در سرمایه اجتماعی است که پیامد آن، آسیب پذیری حکومت و جامعه در برابر قدرت تخریب گر کنش‌های جمعی توده ای است. سرمایه اجتماعی که در چیدمان روابط بنیادین افراد نقش دارد با تشکیلاتی کردن کنش‌های افراد آنها را به اجتماع پیوند می زند. انجمن‌های اجتماعی سبب تماس و تعامل افراد با یکدیگر، پیدایش و بقای گفتمان سیاسی و ثبات قدرت دولت می شوند. ناک و کيفر (۱۹۹۷)، زاک و ناک (۲۰۰۰)، بگلسدیک و شیک (۲۰۰۵)، دیندا (۲۰۰۷)، سوری (۱۳۸۴)، آذری (۱۳۸۵)، رحمانی و امیری (۱۳۸۶)، صفدری و همکاران (۱۳۸۷)، همه در تحقیقات خود بر رابطه معنی دار سرمایه اجتماعی و و رشد اقتصادی اشاره نموده و بر نقش مولفه اعتماد در این رابطه، تاکید داشته اند. افزایش سرمایه اجتماعی به عنوان دارای نامشهود سبب کاهش هزینه‌های جاری، تقویت، تشویق و درگیر شدن افراد در فعالیت های اقتصادی فارغ از ترس و با ضریب اطمینان بالا می شود. در جامعه با سرمایه اجتماعی بالا، شاهد اقتصاد خودسامان بخش خواهیم بود که ضرورت حضور دولت و اصلاحات عمودی در آن کمتر احساس می شود.

۳. پیشگیری از انفعال سیاسی-اجتماعی

در دوره کنونی، بسیاری از نظریه پردازان از رشد فردگرایی به عنوان تهدیدی در مقابل پیوند ارگانیکی جامعه و فرد انتقاد می کنند. محور انتقادات این دسته از نظریه پردازان آن است که این امر سبب خود محوری، بی اعتمادی و اضمحلال انسجام اجتماعی می شود (Alik & Realo, 2004:29). تحقیقات اخیر وجه تاریک فردگرایی را کشف و در افراطی ترین حالت آن را با انواع آسیب‌های اجتماعی همچون جنایت وخیم، قتل عام، طلاق، کودک آزاری، فشارهای روحی، فیزیکی و رشد بیماری های ذهنی مرتبط

دانسته اند (Ibid,31). گریز و بی تفاوتی افراد به نهادهای اجتماعی، همچنین سبب از بین رفتن نهادهای اساسی همچون خانواده، گروه‌های دوستی و ترویج بی اعتمادی خواهد شد. از این رو، همان طور که جماعت گرایان بیان می‌کنند، جامعه باید توانایی ایجاد توازن بین انواع فرد گرایی (افراطی) که هم بر حقوق فردی و هم بر نظم مدنی تاثیر گذار است را داشته باشد. زمانی که افراد قادر به حل مشکلات از طریق اجتماع نباشند و از فرصت مشارکت در امور اجتماعی به طور ارادی و غیر ارادی محروم شوند، خود را مطرود جامعه دانسته و احساس یاس و ناامیدی خواهند کرد. تبادل مقوله‌های احساسی و اجتماعی که از عوامل تقویت سرمایه اجتماعی است سبب پیوندهای قوی و فشرده‌گی بین افراد با روحیه اعتماد به نفس بالا خواهد شد. گسترش سرمایه اجتماعی در طبقات مختلف به خصوص فقرا زمینه رشد فرهنگ مشارکتی، روحیه داوطلبانه، همکاری و اعتماد اجتماعی فراگیر را فراهم می‌کند و نوعی پیوند و رابطه محکم را در سطح بین فردی ایجاد خواهد کرد. سرمایه اجتماعی قادر به تاثیر گذاری بر سطوح خاصی از رفاه اجتماعی است. بنابراین دور از عقلانیت است که دیگر سطوح رفاه اجتماعی مورد غفلت برنامه ریزان واقع شود. ارتقاء رفاه اجتماعی نیاز به تلاشی فراگیر دارد و صرف اتکا به توانایی‌های مردم در برقراری روابط اجتماعی (سرمایه اجتماعی) برای تحقق آن کافی نیست.

۴. ارتقاء ظرفیت نظام سیاسی

در کشوری که حکومتی کارآمد و سطوح متعالی سرمایه اجتماعی دارد دولت و جامعه مکمل یکدیگرند و در رویارویی با چالش‌های پیش رو به یاری یکدیگر می‌شتابند. سطوح مناسب سرمایه اجتماعی سبب رشد آگاهی در سطح جامعه و مسئولیت پذیری افراد می‌شود. انسجام بیشتر سبب کاهش جنایات و در واقع، کاهش کنترل رسمی شهروندان می‌شود. و در واقع، هنجارهای درونی شده که از طریق جامعه پذیر نمودن افراد شکل گرفته از سویی سبب کاهش هزینه‌های دولتی و از سویی دیگر، سبب تقویت رابطه مردم و دولت و همچنین، انعطاف پذیری آنان خواهد شد. هر چه وابستگی همزمان شهروندان به گروه‌ها و انجمن‌ها بیشتر بوده و این رابطه شبکه‌ای نزدیک و افقی باشد، سرمایه اجتماعی، بزرگتر و درگیر شدن مدنی افراد بیشتر و به دنبال آن، مسئولیت پذیری و انعطاف پذیری حکومت نیز افزایش خواهد یافت. همان طور که پانتم نیز متذکر شده اعتماد و همکاری، خود تقویت کننده و انباشتی است و حلقه‌ای از اعتماد به سطوح بالاتر همکاری و درگیر شدن مدنی می‌انجامد که این امر موجب کارایی و پاسخ گویی بیشتر حکومت و درواقع، حکمرانی خوب خواهد شد. جوامعی که کاملاً جدا از هم هستند، اعتماد، مشارکت، شبکه کاری مثبت و همکاری دوجانبه و متقابل بین اعضاء را به میزان کمتری تجربه می‌کنند. این شرایط نیز به نوبه خود اثر منفی بر کیفیت زندگی اعضاء، خواهد داشت. در واقع، جوامع تقسیم شده در تولید وجه منفی سرمایه اجتماعی به میزان بیشتری سرمایه گذاری نموده و این امر در کاهش انعطاف پذیری افراد و گروه‌ها و بی میلی آنها نسبت به هویت ملی نقش بسزایی خواهد داشت.

۵. تثبیت و ارتقای هویت ملی

بحران هویت از جمله بحران‌هایی است که لوسین پای برای رسیدن به توسعه، عبور از آن را ضروری می‌داند. حکومت کارآمد و موفق باید توانایی به تعویق انداختن بحران‌ها و مواجهه با آن‌ها را دارا باشد. ارتباط زنجیره ای کشورها در دوران کنونی که برخی آن را پیامد جهانی شدن می‌دانند از جمله مسائلی است که می‌تواند در تغییر نگرش و به عبارتی هویت افراد نقش داشته باشد. جهانی شدن عبارت از روابط پیچیده و درونی جوامع و نهادها و فرهنگهاست که سبب جا به جایی جغرافیایی و به شیوه ای فزاینده، باعث شده مرزها با ابهام معنایی مواجه شوند (Patman, 2006:6). با وجود تحقیقات زیاد پیرامون تاثیرات جهانی شدن بر امنیت کشورها، هنوز پاسخ این سوال پیچیده در هاله ای از ابهام قرار دارد. در واقع، این پدیده به سه شیوه زیر سوال بردن ظرفیت و اقتدار دولت، رابطه دولت با بازیگران غیردولتی، نیروهای اجتماعی و بازار جهانی و موازنه قدرت بین دولت‌ها، امنیت ملی و موقعیت دولت‌ها را زیر سوال برده است (Kirshner, 2006:7). از سوی دیگر و با تغییرات فزاینده ناشی از جهانی شدن، شاهد رشد حرکت های گریز از مرکز (قومی-مذهبی) که به نوعی در جستجوی هویت از دست رفته خود می‌باشند، هستیم که می‌توانیم از آن تحت عنوان محلی-جهانی شدن یاد می‌کنیم. با وجود چنین شرایطی، مولفه‌های هویتی همچون زبان، جغرافیا و تاریخ، رسوم ملی و هنر، نقش انکار ناپذیری در تثبیت و ارتقاء هویت ملی دارند. سرمایه اجتماعی از طرق مختلف به صورت مستقیم و غیر مستقیم بر میزان هویت ملی افراد تاثیر می‌گذارد و موجب می‌شود آدمیان به رغم منافع متضاد گرد هم آیند و منافع مشترک کلان تری را در اولویت قرار دهند. سرمایه اجتماعی از طریق در اختیار قرار دادن اطلاعات لازم به فرد پیرامون مسائل مختلف چالش زا و شفاف سازی وجوه مشابه و متناقض لایه های مختلف اجتماعی و ارائه راهکارهای مناسب در هویت یابی افراد، نقش موثری ایفاء نموده و در نهایت، چسبندگی و انسجام اجتماعی را بالا می‌برد. هویت ملی در بالاترین سطح هویت جمعی قرار دارد که سطح مطلوب آن سبب انسجام و یکپارچگی ملی در جوامع چند قومی خواهد شد.

۶. تعمیق اعتماد

اعضاء و فعالان جامعه برای همکاری، ناگزیر از اعتماد هستند زیرا نه ابزارهای کنترلی دولت را در اختیار دارند و نه اساساً برای اجبار و وادار سازی همدیگر دور هم جمع شده اند. در پرتو درونی شدن اعتماد نزد ساکنان جامعه، بسیاری از توقعات و حتی ذهنیت های منفی نسبت به دولت و نهادهای دولتی فروکش می‌کند و در مقابل آن، اعضای جامعه تعهد فعالی احساس می‌نمایند و همین تعهد فعال سبب نوآوری و خروج از روزمرگی می‌شود. فراموش نکنیم که بی اعتمادی به دیگران و غیرقابل اعتماد بودن در نگاه دیگران، عملاً جامعه را به خود مشغول می‌کند و مخاطره آفرینی و خطرینی به روال رایج جامعه بدل می‌شود. بدیهی است در چنین مواقعی افراد و گروه ها همواره خود را در معرض مخاطراتی چون مراقبت و

تعقیب می‌بینند و انرژی خود را به جای تحقق اصالت و رهایی از سلطه و رقابت در خیالات کسب سلطه و مهندسی رقابت استراتژیک صرف می‌کنند. در فضای آلوده به بی‌اعتمادی، بخش اعظم هزینه‌های در دسترس، مصروف صیانت از خود در برابر آسیب‌هایی می‌شود که محصول سوءبرداشت است. سوءبرداشت‌هایی که در گام اول، همکاری و رفتار مثبت با دیگران را غیرممکن می‌سازد و هر کدام از افراد و گروه‌های جامعه به محوری از شر و سلطه جویی بدل می‌شوند. چنین وضعی به لحاظ اخلاقی انحطاط آفرین و به لحاظ اقتصادی پر هزینه است، آن هم در جامعه مدرنی که تفکیک نقش‌ها، رکن محوری آن است و بدون تقسیم کار و اعتماد به دیگران، ارزش افزوده‌ای ایجاد نمی‌شود (Neild, 1990:9).

جایگزین شدن اعتماد در هر حوزه، اثرات مغناطیسی بر سایر حوزه‌ها دارد. موسسه مالی، ورزشکار، پزشک حاذق، پژوهش‌گر یا تولیدکننده، هنگامی مورد اعتماد واقع می‌شود که قابلیت‌های لازم را در رفتار و محصول خود به وجود می‌آورد و دیگرانی باشند که مخاطره کرده، پول، حیثیت و فراغت خود را در اختیار آنان قرار دهند. پس از عبور جامعه از این خط آغازین (مخاطره‌پذیری اولیه)، اثرات بازگشتی اعتماد شروع می‌شود. به بیان دیگر هر واحد اعتماد به موسسه مالی یا سیاستمدار، موجد امتیازی است که علی‌الاصول اعتماد آفرین است. در مقابل در فضای آکنده از بی‌اعتمادی، افراد و گروه‌ها در مقابل هم موضع می‌گیرند و به جای هم‌افزایی انرژی به خنثی‌سازی، انزواجویی، رفتار خصمانه و بدبینی مفرط روی می‌آورند که موجب ائتلاف منابع سخت و نرم جامعه، گرانی هزینه اداره جامعه و نیز نفرت بار و خوف آور شدن مبادلات اجتماعی و مناسبات فردی می‌شود. حاصل سخن اینکه، امنیتی کردن همه لایه‌های اجتماعی سبب تراکم و تصاعد توقعات شده، هزینه‌های غیر ضروری دولت یا بازیگر امنیتی‌کننده را افزایش می‌دهد (Collins, 1997:25). افزایش هزینه‌های دولت سبب تقلیل مازاد اقتصادی و امکان فروپاشی اجتماعی شده و نهادهای متصدی دولتی را در موقعیت تدافعی قرار می‌دهد. جامعه به جای اینکه شریک و پشتیبان دولت باشد و آن را در ایجاد فرصت‌ها و دفع مخاطرات یاری رساند به مانع سرعت‌گیر و اختلال آفرینی بدل می‌شود که همواره در انزواست و به جای دور اندیشی، فرصت‌طلبی می‌کند.

نقش دولت‌ها در ایجاد سرمایه اجتماعی

عامل تعیین‌کننده توسعه به رغم تجربه‌های متفاوت، کارآمد بودن دولت است. وجود دولت کارآمد برای فراهم آوردن کالاها و خدماتی (مقررات و نهادها) که به بازار اجازه رشد و شکوفایی دهد و مردم را به سوی زندگی سالم‌تر و سعادتمندتر سوق دهد، حیاتی است. بدون وجود چنین دولتی، توسعه پایدار در زمینه‌های اقتصادی و اجتماعی غیرممکن است. در سال‌های پیش، بسیاری از اندیشمندان دقیقاً همین نظر را عنوان می‌کردند اما رفته رفته تمایل خود را این‌گونه بیان کردند که توسعه باید دولت‌مدار باشد. از آن هنگام تا به امروز تجربه توسعه پیام متفاوتی را به ما می‌دهد: دولت در فرایند توسعه اجتماعی و اقتصادی

نقش محوری دارد، با این حال نه به عنوان فراهم کننده مستقیم رشد، بلکه به عنوان یک شریک، عامل تسریع و تسهیل کننده در روند توسعه است (بانک جهانی، ۱۹۹۹).

به طور کلی دولت از دو طریق اساسی یعنی بستر سازی و اعتماد سازی برای انباشت می تواند به تولید سرمایه اجتماعی کمک کند. اولی به این معناست که دولت باید بسترهای لازم برای تحریک و تشویق افراد جامعه به همکاری و اقدام های جمعی را فراهم آورد. در واقع دولت باید به ظرفیت سازی اجتماعی مبادرت ورزد. این کار می تواند از طریق بهسازی اجتماعی، بهسازی فردی و بهسازی نهادی انجام گیرد. در بهسازی اجتماعی دولت از طریق سیاست هایی چون تدارک بهداشت و آموزش همگانی، بیمه های بیکاری و نظام تامین اجتماعی فراگیر ظرفیت اعضای جامعه برای توسعه روابط همیارانه را افزایش می دهد. در بهسازی فردی، دولت باید با توانمند کردن و بهسازی افراد بویژه افراد فقیر، معلول و کم بنیه - انگیزه لازم برای مشارکت در کنش های جمعی و ورود به بازی های گروهی را فراهم سازد. فقر اقتصادی و آموزشی و آسیب پذیری در برابر مخاطرات اجتماعی، آمادگی بالفعل و بالقوه افراد برای همکاری و وارد شدن در کوشش های مدنی - NGO ها و سازمان های داوطلبانه و خیریه و شبکه های اجتماعی را تحلیل برده و فرصت لازم برای بروز قابلیت های فردی در تعاملات همیارانه را به آنها نمی دهد. در بهسازی نهادی، دولت باید از طریق تدارک محیط نهادی انعقاد یافته، ورود به تعاملات مبتنی بر همکاری و همیاری را برای اعضای جامعه معنادار سازد. در این میان تدارک ابزارهای کافی و بهنگام برای تعریف شفاف حقوق مالکیت فردی و نیز تدارک نهادی برای حفاظت جدی از آن که مستلزم وجود دستگاه قضایی قاطع، سریع، ارزان، بی طرف و در دسترس همه است از اهمیت اساسی برخوردار می باشد. اصولاً نهادها قواعد بازی برای تعامل اعضای جامعه با یکدیگرند. موقعی که قواعد بازی تعریف نشده یا غیرشفاف، غیرقابل اجرا و یا جانبدارانه باشند، تمایل به همکاری و همیاری تضعیف خواهد شد. از نظر اقتصادی، قابل اعتماد بودن نه ویژگی ذاتی افراد بلکه جنبه ای از شرایطی است که افراد در چارچوب آن اقدام می کنند. بنابراین اگر محیط بازی، اعتماد پذیری و حفظ قول و قرارها را برای اعضای جامعه سودمند نسازد، تمایل آنها به عرضه این هنجارها کاهش خواهد یافت. در واقع، بخش زیادی از رفتارهای افراد در واکنش به محیط تعامل و قواعد حاکم بر آن شکل می گیرند. تعریف شفاف حقوق مالکیت فردی و نیز حفاظت نهادی جدی از آن، هزینه های معاملاتی در تعاملات اجتماعی را کاهش داده و در نتیجه، این تعاملات را کم هزینه و کمتر مخاطره آمیز و تمایل افراد به آنها را بیشتر خواهد کرد. هر چه بر هزینه های معاملاتی در جامعه افزوده شود از اعتماد عمومی کاسته شده و افراد به سمت تعاملات و همکاری های محدود، موردی و خاص گرایش پیدا می کنند. انعقاد حقوق مالکیت فردی نه فقط تعاملات و شبکه های اجتماعی را برای اعضای جامعه معنادار می سازد، بلکه همکاری و همیاری آنها را به گزینه ای جذاب و سودمند تبدیل می کند. اعتماد سازی برای ایجاد سرمایه اجتماعی به این مفهوم است که دولت باید محیط اجتماعی اعتمادزایی را تدارک ببیند که نه فقط اعتماد اعضای جامعه به اقدامات و سیاست هایش را فراهم آورد،

بلکه مشارکت در اداره جامعه و ورود به شبکه‌های اجتماعی را برای آنها معنادار می‌سازد. در این رابطه، ثبات در رفتار و سیاست‌های دولت و شفافیت آنها، تسهیل جریان اطلاعات توسط دولت، تمرکززدایی از قدرت، دولت شفاف و پاسخگو، تناسب اقتدار دولت و جامعه مدنی، تناسب آن با بازار نقش اساسی دارد. لازم است دولت استقلال‌اش را با شهروندان تقسیم کند و نقشش را از تنظیم‌کننده و فراهم‌کننده به کاتالیزور و تسهیل‌کننده تغییر دهد. در واقع دولت باید ساختاری مشارکت‌جویانه و تسهیل‌گرایانه را طراحی کند و مشارکت‌کنندگان را به مثابه تولیدکنندگان و نه ارباب رجوع یا مشتری بنگرد (Francois, 2002:10). موقعی که دولت کارهایی را انجام می‌دهد که امکان انجام دادن آنها - حداقل با همان استاندارد- توسط بخش خصوصی و جامعه مدنی وجود دارد، اعتماد عمومی سلب خواهد شد. عبارت دیگر، ازدحام دولت و در نتیجه از میدان خارج کردن بخش خصوصی و جامعه مدنی از عرصه فعالیت، به منزله بی‌اعتمادی دولت به آن دو است. موقعی که دولت در عرصه‌هایی غیر از آنچه برایش تعریف شده - از جمله تدارک کالای عمومی، پرداختن به مساله برون‌دادها و تدارک استانداردها مداخله می‌کند، بی‌اعتمادی گسترش خواهد یافت. بنابراین، سطح مداخله دولت و کیفیت آن در جامعه یکی از عوامل اساسی متأثرکننده اعتماد عمومی است. وجود دولتی که رابطه‌اش با بخش خصوصی و جامعه مدنی شفاف و قاعده‌مند باشد در اطمینان دادن به اعضای جامعه در خصوص معناداری محیط فعالیت و همکاری و نیز برگشت پذیری بازدهی حاصل از هنرآفرینی کاملاً موثر خواهد بود. بی‌گمان چنین دولتی باید دوستدار بازار باشد و به جای برنامه ریزی بیشتر به سیاستگذاری بپردازد. صلاحیت و شایستگی دولت نیز یکی از عوامل اساسی اعتمادزای عمومی می‌باشد. دولت شایسته و کارآمد با تعدیل نارسایی‌ها و در نتیجه عرضه مدیریت عمومی پرکیفیت، اعتماد عمومی را نسبت به اقدامات و سیاست‌هایش بیشتر می‌کند. در واقع، چنین دولتی این اعتماد را در بین رای‌دهندگان ایجاد می‌کند که مالیات‌های وصول شده از آنها را، درست در جایی هزینه خواهد کرد که اگر خودشان نیز تصمیم به تخصیص آنها می‌گرفتند در همانجا هزینه می‌کردند. کفایت و شایستگی دولت، قبل از هر چیز اعتماد دانش پایه را در رای‌دهندگان تقویت می‌کند. بنابراین، دولت شایسته و کارآمد با حفظ و تقویت تعامل مبتنی بر رابطه کارگزاری بین خود و رای‌دهندگان به تولید سرمایه اجتماعی کمک خواهد کرد.

نقش دولت‌ها در تعدیل و تخریب سرمایه اجتماعی

چون هنجار اعتماد در بین اعضای جامعه به آسانی به وجود نمی‌آید، لذا مسلم است که ایجاد و تولید سرمایه اجتماعی به سهولت تخریب آن نخواهد بود. به عبارت دیگر، سرمایه اجتماعی را می‌توان به آسانی تعدیل و تخریب کرد، اما به سهولت قابل تولید یا بازیافت است. از این رو، رفتار دولت به عنوان کنشگر عمده اجتماعی و نیز عرضه‌کننده ساختارها در جامعه باید کاملاً حساب شده و هوشمندانه باشد. بر این اساس می‌توان گفت که اگر دولت، خیرخواه عموم و همه چیزدان نباشد یا نتواند کارویژه‌هایش را به

درستی انجام دهد، سرمایه اجتماعی تخریب خواهد شد. این احساس که دولت خیرخواه عموم شهروندان است و در نتیجه به زیان آنها و به نفع گروهی خاص اقدام نمی‌کند و نیز احساس این که دولت همه چیزدانات و بنابراین نسبت به پیامدها و برون‌دادهای مثبت یا منفی اقداماتش اشراف دارد به ایجاد و تقویت یا بازیافت اعتماد عمومی در جامعه کمک می‌کند. بر این اساس می‌توان اظهار داشت که سرمایه اجتماعی در دولت مردم سالار کمتر تخریب می‌شود. به همین ترتیب، انتظار بر این است که در دولت‌های کمتر مردم سالار یا اقتدارگرا، استبدادی، رانتینر و دولت‌های مبتنی بر روابط حامی-پیرو امکان تخریب سرمایه اجتماعی بیشتر باشد. دولت مردم سالار فقط در حضور اقتصاد رقابتی، معنا پیدا می‌کند، لذا ترکیب آن دو است که احتمال تخریب سرمایه اجتماعی در جامعه را به حداقل می‌رساند. در اقتصاد رقابتی، اطلاعات شفاف بوده و آزادانه جریان می‌یابد و نیز ساز و کار قیمت ارزش‌های نهفته در سبدهای حقوقی مورد تعامل را به خوبی بازتاب می‌دهد. بنابراین، هزینه‌های معاملاتی اندک بوده و تمایل افراد به تعامل و همکاری بیشتر خواهد شد. در اقتصاد رقابتی آنچه افراد با یکدیگر مبادله می‌کنند، حداقل به یک اندازه ارزش خواهند داشت، چرا که در غیر این صورت امکان مبادله و تعامل فراهم نخواهد شد. از این رو، افرادی که فرصت طلب و کلاهبردارند، قادر به ادامه فعالیت و تعامل با دیگران نخواهند بود. مشارک کنندگان می‌دانند در صورت عرضه رفتارهای مخاطره آمیز و متقلبانه باید از بازار خارج شوند. بنابراین اقتصاد رقابتی پیشاپیش احساس اعتماد را در افرادی که می‌خواهند با یکدیگر تعامل و همکاری کنند، ایجاد خواهد کرد. بر پایه این استدلال می‌توان گفت که دولت دوستدار بازار یکی از بلوک‌های اساسی سازنده سرمایه اجتماعی در جامعه است. در نظام‌های سیاسی غیردموکراتیک امکان تخریب سرمایه اجتماعی به حداکثر می‌رسد. بنابراین، فقط در ترکیب نظام سیاسی دموکراتیک و اقتصاد رقابتی است که اعتماد عمومی بالا بوده و امکان تخریب سرمایه اجتماعی به حداقل ممکن تقلیل می‌یابد. در این فضا سرمایه اجتماعی به طور انبوهی تولید خواهد شد. دولت به طرق مختلفی سرمایه اجتماعی را تحلیل می‌برد. دولت می‌تواند از طریق منابع سازنده سرمایه اجتماعی از جمله خانواده، مدرسه، دین، NGOها و شبکه‌های مدنی داوطلبانه، در جهت تخریب آن اقدام کند. اقدامات و سیاست‌هایی که در جهت تضعیف این منبع و کارویژه‌های آنها باشند، سرمایه اجتماعی را تخریب خواهند کرد. پدیده‌هایی چون تورم، بیکاری، فقر و اعتیاد از جمله مواردی هستند که به متزلزل کردن نهاد خانواده و تضعیف کارویژه‌های آنها می‌انجامند. از این رو، اقدامات و سیاست‌هایی که به این پدیده‌ها دامن می‌زنند، زمینه تخریب سرمایه اجتماعی را فراهم خواهند کرد. موقعی که دولت وظایفی را انجام می‌دهد که بهتر است به جامعه مدنی سپرده شود، سرمایه اجتماعی تهی می‌گردد (فوکویاما، پیشین: ۱۱۱). در واقع جایی که اقدامات دولت توانایی و قابلیت خودسازماندهی ساکنان جامعه را کاهش می‌دهد، سرمایه اجتماعی تخریب می‌شود (Bagnasco, Arnaldo, 2002: 230). تدارک مستقیم آموزش توسط دولت و نیز مدیریت دولتی مدارس، موقعی که امکان انجام دادن چنین کارهایی توسط شبکه‌های مدنی چون انجمن‌های اولیا و مربیان

وجود دارد، می‌تواند مانع انباشت موثر سرمایه اجتماعی شود. همچنین دولتی کردن شبکه‌های مدنی چون شوراهای شهری و روستایی یا محلی به منزله تصرف عرصه جامعه مدنی و تنگ کردن فضای مانور آن می‌باشد و در نتیجه به تخریب سرمایه اجتماعی منجر خواهد شد. به همین ترتیب دولتی کردن نهاد دین در جامعه و استفاده ابزاری از آن، سرمایه اجتماعی را تحلیل خواهد برد. از جمله موارد دیگری که به تحلیل سرمایه اجتماعی و جلوگیری از انباشت آن منجر می‌شود، نگرش امنیتی به جامعه مدنی است. این رفتار دولت مانع از شکل‌گیری NGOها و شبکه‌های اجتماعی داوطلبانه و همکاری می‌شود و ذخیره آنها در جامعه را نیز تحلیل خواهد برد. در جامعه‌ای که در آن دولت افراد را به جاسوسی کردن از یکدیگر تشویق و تحریک می‌کند، اعتماد عمومی از بین می‌رود. همچنین دولت می‌تواند با عرضه عملکرد ضعیف، اعتماد عمومی را در جامعه از بین ببرد. در واقع، دولت ضعیف مانع از انباشت موثر سرمایه اجتماعی خواهد شد. اصولاً دولت در هر جامعه‌ای عرضه‌کننده اصلی ساختارها و نهادهای رسمی است. موقعی که ساختارهای معیوبی عرضه شوند یا نهادهای رسمی، اعتماد آور نباشند، اعتماد عمومی کم‌بینه و شکننده خواهد بود. به عنوان نمونه ف‌مخدوش بودن نظام پاداش دهی، نبود شایسته‌سالاری یا تکیه اندک بر آن در نظام استخدامی یا نظام ارتقا و انتصاب‌ها در مجموعه دولت، بی‌عدالتی در نظام مالیاتی یا کارایی پایین آن، موجب گسترش بی‌اعتمادی عمومی در سطح جامعه می‌شوند. همچنین، موقعی که قوانین و مقررات دولتی - نهادهای رسمی - از درجه شفافیت، دامنه شمولیت و ضمانت اجرایی بالایی برخوردار نباشند، بی‌اعتمادی در جامعه شیوع پیدا می‌کند. به همین ترتیب، عدم پایداری دولت به این نهادها و ساختارها یا سهل‌انگاری نسبت به آنها به بی‌اعتمادی عمومی در جامعه دامن می‌زند. هنگامی که واضعان قوانین و مقررات آنها را زیر پا بگذارند و نیز ایجاد کنندگان ساختارها، خود ساختارشکن باشند، سرمایه اجتماعی تخریب خواهد شد. و بالاخره زمانی که مردم به صلاحیت و توانمندی علمی و مدیریتی مجموعه دولت، اعتماد نداشته باشند و مدیران و تصمیم‌سازان دولتی را افرادی ناتوان و ضعیف تصور کنند یا نسبت به امانت‌داری آنها در رابطه با منابع عمومی‌ای که در اختیار دارند، اعتماد نداشته باشند - وجود فساد سیاسی و اداری - اعتماد عمومی تحلیل خواهد رفت.

سرمایه اجتماعی در ایران

فرآیندی که امروز در ایران وجود دارد و علی‌رغم اینکه نیروی انسانی روز به روز تحصیل کرده‌تر می‌شود، بهره‌وری‌اش در حال کاهش است، این ناشی از کاهش مداوم سرمایه اجتماعی در ایران است و عامل اصلی این سقوط نیز دولت و رفتارهای دولتیان است. در عرصه تولید ظرفیت‌های نهفته و توانایی‌های بالقوه زیادی وجود دارد اما به علت عدم اعتماد متقابل و به علت پایین بودن سرمایه اجتماعی، این ظرفیت‌ها از طریق همکاری اعتماد‌آمیز به تولید ارزش منتج نمی‌شود. دولتها در ایران به دلیل درآمد بالای نفت ضمن آنکه خود را تا حدی مستقل از مردم می‌دانند، نقش و وظایف بیشتری را برای خود تعریف

کرده اند که این امر سبب غفلت دولت از وظایف اصلی خویش شده و در نتیجه ناکارآمدی دولت و نهادهای برخاسته از آن را در پی داشته است. از این گذشته وجود پول نفت باعث شد تا نسل تازه مدیران صنعتی ما به راحتی با گرفتن وام های حمایت شده و ارزان از دولت به سراغ وارد کردن فناوری های تازه بروند و صنایع مونتاژ شکل بگیرند و بنابراین توسعه صنعتی ما هیچ گاه متکی به نیروی کار داخلی نباشد و همواره این نیروی کار بوده است که باید خودش را با فناوری تازه سازگار می کرده است. توسعه درون زا وقتی رخ می دهد که سرمایه دار با اتکای به نیروی کار ماهر خودش و با آموزش و ارتقای نیروی کار داخلی بکوشد فناوری های نو و روش های تولیدی تازه و کالاهای جدید ابداع و معرفی و تولید کند.

به گفته و کیلی آنچه شاهدش هستیم واگرایی شدید و تمایز افراطی میان اعتماد و اعتبار است، که از تحول ابزارهای ارتباطی و ظهور رسانه های نو و پیچیدگی شتابنده نظام های اجتماعی ناشی می شود. در این شرایط که هر من ای ناگهان با انبوهی از دیگری های نا آشنا چفت و بست می شود، افول اعتماد و ضرورت جبران شدن اش با اعتبارهای نهادی امری طبیعی است. جامعه ما به هر دلیلی از برآورده کردن این نیاز درمانده است. یعنی از سویی توسعه فناوریانه ارتباطات را تجربه کرده و از سوی دیگر نهادهای معتبر و نیرومندی که بتوانند سود و ثروت موجود یا محتمل را رمزگذاری و تضمین کنند را پدید نیاورده است. به عقیده و کیلی، افول اعتماد بینافردی که با نابخردی های سیاست گذاران طی دهه گذشته تشدید شده و به فقر و شکننده شدن وضعیت اقتصادی خانوارها انجامیده در کنار این موضوع باعث شده نهادهای تضمین کننده - هم بانک ها و هم شرکت های بیمه با نوعی بحران مشروعیت روبرو شوند. بحرانی که با تخریب بالا به پایین اخلاق اجتماعی همراه بوده و در جریان آشفتنگی و سردرگمی اعتماد اجتماعی تشدید شده است. یعنی در ایران امروز ما با واگرایی شدید اعتماد و اعتبار روبرو هستیم، که در ضمن با فرسایش اعتماد (در اثر فساد دولتمردان و سیاست های ویرانگرشان) و ناکارایی اعتبار (به دلیل شکننده بودن نهادها و سازمانهای ضامن اعتبار) همراه شده است. همچنین سرمایه اجتماعی به میزانی که مردم به دولت و بالعکس اطمینان می کنند، باز می گردد. به صورت کلی هر چه قدر یک جامعه ای مشکلات اقتصادی و اجتماعی اش بیشتر باشد، پابندی اش به اصول و ارزش ها کمتر است و در نتیجه سرمایه اجتماعی اش به شدت کاهش می یابد. از این رو دولت ها باید این ظرفیت را به وجود آورند که همه افراد به یکسان در فعالیت های اجتماعی و اقتصادی مشارکت کنند تا این تصور به وجود نیاید که بدون کار و زحمت می توان رشد و ارتقاء یافت.

به عقیده نویسنده، کشور در شرایط کنونی با یک چالش بزرگ روبروست و آن چیزی نیست جزء افول سرمایه اجتماعی و یا به زبان ساده و عامیانه کاهش اعتماد عمومی. برای مثال صف های طولانی و چند کیلومتری خودروهای مردم در مسیر کمک رسانی به زلزله زدگان استان کرمانشاه که از سراسر کشور و از شهرهای دور و نزدیک خود را به مناطق زلزله زده رسانده و ترجیح داده اند به جای واگذاری کمک ها به دستگاه رسمی و دخیل در موضوع، راساً و مستقیماً وارد قضیه شوند. هر چند در یک نگاه این امر

موضوعی مثبت و حاکی از حس نوع دوستی هموطنان است که حتماً نیز همین گونه است ولی از سوی دیگر دال بر کاهش اعتماد به دستگاه‌های رسمی دخیل در کمک‌رسانی به آسیب‌دیدگان می‌باشد. کما اینکه در این موضوع شاهد تغییر گروه‌ها و مراکز فکری مرجع جامعه به سوی سلبریتی‌ها نیز بودیم. و یا صف‌های طولانی مردم در مقابل صرافی‌ها برای خرید دلار در حالی که مواضع رسمی مقامات کشور و اطلاع‌رسانی رسانه‌های رسمی، آنان را از خرید ارز منع کرده و همیشه خبر از کاهش قیمت ارز و ضرر خریداران می‌دهد. در شرایطی که شواهدی دال بر کمبود ذخایر ارزی کشور در دست نبوده، چرا این همه اشتیاق و رغبت به خرید دلار در میان عموم مردم وجود داشته و اینان بی‌اعتنا به سخنان و هشدارهای مسئولین اجرایی و اقتصادی کشور همچنان تشنه خرید دلار می‌باشند.

به عقیده نویسنده، کاهش و افول سرمایه اجتماعی در ایران را می‌شود در موارد زیر بیان کرد:

- **مطالبات انباشته مردم:** که بخش عمده‌ای از آن‌ها وعده و وعیدهای کاندیداها در جریان مبارزات انتخابی است که برای اتحاد جامعه ایجاد توقع و انتظار نموده، ولی در مقام عمل اتفاق خاصی در جهت تحقق آن‌ها رخ نداده و صرفاً در حد شعار باقی مانده است.

- **ضعف در کارآمدی:** که بخش عمده آن در بوروکراسی پیچیده، نظارت ناپذیر، تو در تو و چند لایه ساختار اداری و اجرایی کشور نمود یافته و این موضوع عملاً کارآمدی و مطلوبیت خدمت‌رسانی دستگاه‌ها را با مشکلات جدی مواجه ساخته است. شکی نیست که خروجی این امر قطعاً ایجاد نارضایتی در بین مراجعین به دستگاه‌ها خواهد بود.

- **نقش شبکه‌های اجتماعی:** بروز و ظهور پدیده شبکه‌های اجتماعی که فارغ از نیت و خواست واقعی گردانندگان آن، با تأکید بر عناصری از قبیل لزوم پاسخگویی و شفاف‌سازی روند قدرت، عملاً ساختارهای سیاسی، اقتصادی و اجتماعی کشور را به نقد و حتی چالش کشانده و سوالات متعددی را در خصوص عملکرد آن‌ها در اذهان مخاطبین خود پدیدار نموده است.

- **ضعف رسانه‌های رسمی:** به نظر می‌رسد رسانه‌های رسمی کشور هنوز در فضای ذهنی و رسانه‌ای دهه‌های قبل سیر می‌کنند و بدلیل ضعف در شیوه‌های برقراری ارتباط با مخاطب، در اقعان و بسیج افکار عمومی نیز به شدت با مشکل مواجه شده و عملاً نقش مرجعیت خود را در این زمینه از دست داده‌اند.

- **نقد عملکرد گذشته:** آن هنگام که نه اپوزیسیون و ضد انقلاب بلکه سیاسیون اصلاح طلب و اصول‌گرا که خود سال‌ها در مسند قدرت و در جریان ریز و درشت مسائل کشور بوده‌اند، برای تصاحب کرسی‌های جدید دست به افشاگری زده و راست یا دروغ، زوایای پنهانی عملکردها و اقدامات سالیان گذشته جناح مخالف را برای مخاطبین خود آشکار می‌سازند، قاعدتاً سرمایه اجتماعی و اعتماد عمومی به ارکان قدرت با ریزش و کاهش مواجه خواهد گردید.

- **پمپاژ انتظارات از سوی مخالفین:** در نهایت هم اینکه مخالفین نیز در این گونه فضاها به هیچ وجه ساکت نخواهند نشست و با بهره‌گیری از امکانات، رسانه‌ها و حمایت‌های پیدا و پنهان خارجی و داخلی

سعی در پمپاژ و تقویت انتظارات و مطالبات مردم از حاکمیت داشته و در این مسیر از عناصر و ابزارهایی مانند بزرگ‌نمایی مشکلات و چه بسا سیاه‌نمایی اوضاع کشور، مقایسه با وضعیت کشورهای پیشرفته و یا حتی برخی کشورهای همسایه، مقایسه با وضعیت کشور در دوران قبل از انقلاب به چالش کشیدن آرمان‌ها و شعارهای اولیه انقلاب و مواردی از این دست بهره‌برداری می‌نمایند تا سرمایه اجتماعی و میزان اعتماد عمومی به ساختارهای رسمی کشور را با ابهام و چالش روبرو ساخته و در نهایت بتوانند به تعارض و تقابل بین ملت و حاکمیت دامن بزنند.

شکی نیست که افول سرمایه اجتماعی چنان‌چه به خوبی مدیریت نگردد، بحران‌های به مراتب بزرگتری نظیر بحران مقبولیت را به دنبال خواهد داشت و در آن صورت، انتظار اینکه عموم مردم بین دولت و حاکمیت مرز روشنی را ترسیم نمایند، بسیار سخت خواهد بود.

نتیجه‌گیری

اگر سطح اعتماد در جامعه‌ای پایین و ارتباطات ضعیف باشد ممکن است جامعه به چندین گروه با اهداف کاملاً متضاد تقسیم شود که در این صورت تعامل متقابل تا حدودی سخت‌تر می‌شود. در غیاب سرمایه اجتماعی سایر سرمایه‌ها اثربخشی خود را از دست می‌دهند و بدون سرمایه اجتماعی، پیمودن راه‌های توسعه ناهموار و دشوار می‌شود. بی‌گمان سرمایه اجتماعی سنگ بنای جامعه مرفه و توسعه یافته و عنصر اساسی استمرار آن نیز هست و تنها در سایه انباشت، حفظ و تقویت این منبع ارزشمند است که جامعه می‌تواند از دستاوردهای توسعه و حکمرانی بهتر بهره‌مند شود. آن‌همچنین ملاک اصلی انسجام و وحدت اجتماعی است و بدون آن نمی‌توان اعضای جامعه را با هم نگه داشت. لذا در صورت تحلیل رفتن آن در جامعه، حکمرانی خوب و توسعه همه‌جانبه نیز عقیم شده و کلیت جامعه از دستیابی موفقیت آمیز به اهدافش باز خواهد ماند. از این رو، دولت نه فقط باید حساب شده و هوشمندانه رفتار کند و قبل از هر اقدامی پیامدها و برون‌دادهای مثبت و منفی آن را بر سرمایه اجتماعی ارزیابی نماید، بلکه لازم است همواره محیط اجتماعی اعتماد آوری را فراهم آورد که اعتماد‌پذیری، تمایل به حفظ قول و قرارها، تمایل به همکاری و همیاری و وارد شدن در شبکه‌های اجتماعی را برای اعضای جامعه سودمند و معنادار سازد. در این رابطه، تدارک سبدهای مولفه‌هایی چون ثبات در رفتارها و سیاست‌های دولت، تناسب اقتدار دولت و جامعه مدنی، اقدام دولت به سیاستگذاری به جای برنامه‌ریزی، حرکت تدریجی از حکومت به حکمرانی، تمرکززدایی از قدرت، پرهیز از سیاست‌های شوک‌درمانی، برقراری دولت شایسته و کارآمد، نگاه مشارکت‌جویانه به جامعه مدنی به جای نگاه امنیتی یا متولیانانه به آن، پرهیز از مداخله در عرصه و قلمرو جامعه مدنی و استقرار دولت دوستدار بازار لازم خواهد بود. این سبدها در نظام سیاسی مردمسالار و نظام اقتصادی رقابتی با حداقل هزینه فراهم خواهد شد. بنابراین، امکان تخریب سرمایه اجتماعی نیز در چنین فضایی به حداقل ممکن خواهد رسید.

فهرست منابع و مآخذ

- ۱- کلمن، جیمز، بنیادهای نظریه اجتماعی، ترجمه منوچهر صبوری، تهران: انتشارات نشر نی، چاپ اول، ۱۳۷۷.
- ۲- فیلد، جان، سرمایه اجتماعی، ترجمه غلامرضا غفاری، حسین رضایی، تهران، کویر، ۱۳۸۶.
- ۳- ادلمن، ایرما (۲۰۰۰)، نقد مقاله کنش جمعی و اقتصاد نهادگرا در کتاب پیشگامان اقتصاد توسعه، جerald مایر، جوزف استیگلیتز، ترجمه غلامرضا آزاد، تهران، نشر نی، چاپ دوم، ۱۳۸۴.
- ۴- بیکر، واین (۲۰۰۰)، مدیریت و سرمایه اجتماعی، ترجمه الوانی و ربیعی، تهران: سازمان مدیریت صنعتی، چاپ اول، ۱۳۸۱.
- ۵- دانشمهر، حسین و ناصری راد، محسن، سرمایه اجتماعی پلی بین اقتصاد و جامعه شناسی، روزنامه سرمایه، پنجم آبانماه ۱۳۸۷.
- ۶- مایر، جerald، مباحث اساسی اقتصاد توسعه، ترجمه غلامرضا آزاد (ارمکی)، تهران، نشر نی، چاپ اول، ۱۳۸۷.
- ۷- مایر، جerald (۲۰۰۰)، نسل قدیم اقتصاددانان توسعه و نسل جدید در کتاب پیشگامان اقتصاد توسعه، جerald مایر، جوزف استیگلیتز، ترجمه غلامرضا آزاد، تهران، نشر نی، چاپ دوم، ۱۳۸۴.
- ۸- محمدی، فتاح، کاربرد آمایش در تحلیل محیط امنیتی، ماهنامه نگرش راهبردی، دانشگاه عالی دفاع ملی، سال هشتم، شماره ۸۱ و ۸۲، ۱۳۸۶.
- ۹- فوکویاما، فرانسیس، پایان نظم، ترجمه: غلامعباس توسلی، تهران، نشریه جامعه ایرانیان، چاپ اول، ۱۳۷۹.
- ۱۰- بانک جهانی، نقش دولت در جهان در حال تحول، تهران، موسسه مطالعات و پژوهش بازرگانی.
- ۱۱- الوانی، سید مهدی و شیروانی علیرضا، سرمایه اجتماعی اصل محوری توسعه، ماهنامه تدبیر، شماره ۱۴۷، ۱۳۸۳.

- 1-Francois , P , Social Capital and Economic Deveipment , Routledge Press , 2002 , P 10.
- 2- Bragnasco , Arnaldo , Trust and social Capital , op , cit , p 230.
- 3- Alik ,J & Realo, A (2004) , Individualism-Collectivism and Social , Journal of Croos –Cultural Psychology , Vol. 35 , No 1.
- 4- Collins , A (1997), The Security Dilemma and The End of the Cold war, Edingburg: Keele University Press and New York: St,Mrtins press.
- 5- Hawdon , J & Ryan, J(2009) , Social Capital , social control , and changes in Victimization Rates , crime & Delinquency , Vol. 55 , No. 4.
- 6- Kirshner , J (2006) , Globalization and National Security , Routledge: Talor & Francis Group.
- 7- Neild , R (1990), And Essay On Strategy And its Effects At Achievement Of Peace in a Nuclear Setting, London:Macmillan.

8- Patman, R. G (2006) , Globalization and Conflict (National Security in a new Strategic Era), Routledge: Talor & Francis Group.